Publicat în Jurnalul Oficial L nr. 265 din 09-10-2009

DIRECTIVA 2009/119/CE A CONSILIULUI

din 14 septembrie 2009

privind obligaţia statelor membre de a menţine un nivel minim de rezerve de ţiţei şi/sau de produse petroliere

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunităţii Europene, în special articolul 100,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Parlamentului European ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Economic şi Social European ([2]),

după consultarea Autorităţii Europene pentru Protecţia Datelor ([3]),

întrucât:

(1) Aprovizionarea Comunităţii cu ţiţei şi cu produse petroliere rămâne o chestiune extrem de importantă, în special pentru sectorul transporturilor şi pentru industria chimică.

(2) Concentrarea din ce în ce mai intensă a producţiei, diminuarea rezervelor petroliere, precum şi creşterea consumului mondial de produse petroliere contribuie la înmulţirea riscului unor dificultăţi în aprovizionare.

(3) Consiliul European, în Planul său de acţiune (2007-2009) intitulat "Politica energetică pentru Europa", a subliniat îndeosebi necesitatea sporirii siguranţei aprovizionării, atât pentru Uniunea Europeană (UE) în general, cât şi pentru fiecare stat membru, printre altele prin revizuirea mecanismelor Uniunii de stocare a petrolului, în special în ceea ce priveşte disponibilitatea în situaţii de criză.

(4) Acest obiectiv presupune, între altele, apropierea între sistemul comunitar şi sistemul prevăzut de Agenţia Internaţională pentru Energie (denumită în continuare "AIE").

(5) În conformitate cu Directiva 2006/67/CE a Consiliului din 24 iulie 2006 privind obligaţia statelor membre de a menţine stocuri minime de ţiţei şi/sau produse petroliere ([4]), evaluarea stocurilor se realizează în raport cu media zilnică a consumului intern din anul calendaristic precedent. Pe de altă parte, obligaţiile impuse în temeiul Acordului privind programul energetic internaţional din 18 noiembrie 1974 (denumit în continuare "acordul AIE") se evaluează pe baza importurilor nete de petrol şi produse petroliere. Ţinând seama de aceste aspecte, precum de alte diferenţe de metodologie, este necesară adaptarea metodei de calcul al obligaţiilor de stocare şi a metodei de evaluare a stocurilor comunitare de petrol de urgenţă, în vederea apropierii de metodele utilizate în contextul aplicării acordului AIE, fără a se aduce atingere faptului că ar putea fi necesară o evaluare a metodelor de calcul ale AIE pentru a se ţine seama de evoluţiile tehnologice de pe parcursul ultimelor decenii, precum şi faptului că statele care nu sunt membre AIE şi care sunt complet dependente de importuri ar putea avea nevoie de o perioadă mai mare pentru adaptarea obligaţiilor de stocare. Noi modificări ale metodelor şi procedurilor de calcul al nivelului stocurilor se pot dovedi necesare şi benefice în special pentru a spori şi mai mult coerenţa cu practica AIE, incluzând, de exemplu, modificări care duc la diminuarea, pentru anumite state membre, a procentului de reducere de 10% aplicat la calculul stocurilor, care ar permite un tratament diferit pentru stocurile de nafta sau care ar permite calcularea stocurilor deţinute în tancuri în apele teritoriale ale unui stat membru.

(6) Producţia proprie de petrol poate contribui în sine la siguranţa aprovizionării, putând reprezenta o justificare întemeiată pentru menţinerea, de către statele membre producătoare de petrol, a unor stocuri inferioare celor menţinute de celelalte state membre. O astfel de derogare nu ar trebui însă să antreneze o modificare substanţială a obligaţiilor de stocare faţă de cele prevăzute de Directiva 2006/67/CE. Rezultă

aşadar că obligaţia de stocare a unor state membre trebuie stabilită în funcţie de datele referitoare la consumul intern de petrol, şi nu în raport cu importurile.

(7) Concluziile Preşedinţiei Consiliului European de la Bruxelles din 8 şi 9 martie 2007 arată că devine din ce în ce mai important şi presant ca Uniunea Europeană să instituie o politică integrată în domeniul energiei care să combine măsurile luate la nivel european cu cele luate la nivelul statelor membre. Prin urmare, este esenţial să se asigure o mai mare convergenţă între standardele stabilite de mecanismele de stocare aplicate în diferitele state membre.

(8) Disponibilitatea stocurilor petroliere şi capacitatea de a garanta alimentarea cu energie constituie elemente esenţiale ale siguranţei publice în statele membre şi în Comunitate. Existenţa în Comunitate a unor entităţi centrale de stocare (ECS-uri) contribuie la atingerea acestor obiective. Pentru a permite diferitelor state membre interesate să îşi utilizeze în modul cel mai eficace normele de drept naţional pentru definirea statutului entităţilor centrale de stocare proprii fiecăruia, limitând în acelaşi timp sarcina financiară reprezentată de activităţile de stocare suportată de consumatorii finali, este suficient să se interzică utilizarea stocurilor în scopuri comerciale, permiţând totodată menţinerea stocurilor petroliere oriunde în Comunitate şi de către orice entitate centrală de stocare înfiinţată în acest scop.

(9) Date fiind obiectivele legislaţiei comunitare privind stocurile petroliere, alături de preocupările în materie de securitate ale unor state membre, precum şi dorinţa de a creşte rigoarea şi transparenţa mecanismelor de solidaritate între statele membre, este necesară o concentrare cât mai mare posibil a funcţionării entităţilor centrale de stocare la propriile teritorii naţionale.

(10) Ar trebui să fie posibil ca stocurile de petrol să poată fi deţinute în orice loc de pe teritoriul Comunităţii, cu condiţia acordării atenţiei cuvenite accesibilităţii din punct de vedere fizic a acestora. Prin urmare, operatorii economici cărora li se aplică obligaţiile de stocare ar trebui să se poată elibera de aceste obligaţii delegându-le altor operatori economici sau oricăreia dintre entităţile centrale de stocare. În plus, în cazul în care obligaţiile respective pot fi delegate unei entităţi centrale de stocare alese liber dintre entităţile centrale de stocare aflate pe teritoriul Comunităţii în schimbul unei plăţi limitate la costul serviciilor furnizate, riscurile apariţiei de practici discriminatorii la scară naţională vor fi reduse. Dreptul unui operator economic de a delega nu ar trebui să implice obligaţia din partea niciunui actor să accepte delegarea, cu excepţia cazului în care prezenta directivă prevede altfel. În cazul în care statele membre decid să limiteze drepturile operatorilor de a delega, acestea trebuie să asigure că operatorilor le este garantat dreptul de a delega un anumit procentaj minim din obligaţia lor; prin urmare, respectivele state membre ar trebui să asigure faptul că entitatea centrală de stocare proprie va accepta delegarea obligaţiei de stocare cu privire la cantitatea necesară pentru a garanta acest procentaj minim.

(11) Statele membre trebuie să garanteze disponibilitatea absolută a tuturor stocurilor a căror menţinere este impusă de legislaţia comunitară. În vederea garantării acestei disponibilităţi, proprietatea asupra acestor stocuri nu trebuie să facă obiectul niciunei restricţii sau limitări care ar putea să împiedice utilizarea acestora în cazul întreruperii aprovizionării cu petrol. Este necesar ca produsele petroliere ale întreprinderilor expuse unor riscuri semnificative de proceduri de executare a activelor să nu fie luate în calcul. Atunci când se impun obligaţii de stocare unui operator, declanşarea unei proceduri de faliment sau de concordat ar putea fi considerată revelatoare pentru existenţa unui astfel de risc.

(12) Pentru ca statele membre să poată reacţiona rapid la cazuri de urgenţe deosebite sau la crize locale, poate fi oportun să li se permită în astfel de situaţii utilizarea parţială a stocurilor proprii. Astfel de cazuri de urgenţe sau crize locale nu includ şi situaţiile provocate de creşterea preţului ţiţeiului sau al produselor petroliere, dar ar putea include întreruperile de alimentare cu gaze naturale care necesită schimbarea destinaţiei combustibilului, cum ar fi utilizarea ţiţeiului sau a produselor petroliere drept combustibil pentru producţia de energie.

(13) Având în vedere aspectele impuse de instituirea unor politici pentru situaţiile de criză, de realizarea convergenţei standardelor asigurate de mecanismele naţionale de stocare şi de asigurarea unei vizibilităţi sporite cu privire la nivelul stocurilor, în special în situaţii de criză, ar trebui ca statele membre şi Comunitatea să dispună de mijloace de intensificare a controlului acestor stocuri. Stocurile menţinute în temeiul unor acorduri bilaterale, sau drepturile contractuale de a achiziţiona anumite volume de stocuri ("tichete"), care îndeplinesc toate condiţiile prevăzute de prezenta directivă, ar trebui să reprezinte instrumente utile compatibile cu scopul asigurării unei mai bune convergenţe.

(14) Faptul că o parte importantă din aceste stocuri sunt în proprietatea statelor membre sau a entităţilor centrale de stocare instituite de diferitele autorităţi naţionale ar trebui să facă posibilă creşterea nivelului de control şi de transparenţă, cel puţin cu privire la respectiva parte din stocuri.

(15) Pentru a contribui la sporirea siguranţei aprovizionării în Comunitate, este necesar ca nivelul stocurilor care intră în proprietatea statelor membre sau a entităţilor centrale de stocare, denumite "stocuri specifice", stabilite în urma deciziilor statelor membre, să corespundă nevoilor reale în caz de criză. Mai mult, acestea trebuie să aibă un statut juridic propriu, care să le garanteze disponibilitatea deplină în caz de criză. În acest scop, statele membre implicate trebuie să ia măsurile necesare în vederea protejării necondiţionate a stocurilor în cauză împotriva oricărei măsuri de executare forţată.

(16) În acest stadiu, cantităţile care vor fi deţinute de entităţile centrale de stocare sau de statele membre trebuie stabilite la un nivel fixat în mod independent şi voluntar de fiecare dintre statele membre implicate.

(17) Dată fiind necesitatea ridicării nivelurilor de control şi de transparenţă, stocurile de urgenţă care nu sunt stocuri specifice ar trebui să facă obiectul unor obligaţii sporite de monitorizare şi, în anumite situaţii, ar trebui să li se ceară statelor membre să notifice măsurile care reglementează disponibilitatea stocurilor de urgenţă şi orice modificări aduse modalităţilor de menţinere a acestora.

(18) Fluctuaţiile de volum al stocurilor specifice datorate operaţiilor individuale de înlocuire a stocurilor individuale ar putea fi permise pentru a se putea efectua anumite operaţii necesare, cum ar fi cele destinate asigurării prospeţimii stocurilor, asigurării conformităţii cu specificaţiile produsului schimbat sau lansării unor noi licitaţii pentru depozitare.

(19) În cazul în care stocurile de urgenţă şi stocurile specifice sunt combinate cu alte stocuri deţinute de operatori economici, trebuie accentuată transparenţa nivelurilor stocurilor de urgenţă.

(20) Frecvenţa întocmirii situaţiilor stocurilor, precum şi termenele în care acestea trebuie puse la dispoziţie, stabilite de Directiva 2006/67/CE, par să difere faţă de diversele sisteme de stocare a petrolului instituite în alte părţi ale lumii. În rezoluţia cu privire la impactul macroeconomic ale majorării preţului energiei, Parlamentul European şi-a exprimat sprijinul pentru adoptarea unei raportări mai frecvente.

(21) Pentru a evita duplicarea raportării în ceea ce priveşte informaţiile pe care statele membre vor trebui să le prezinte cu privire la diferite categorii de produse, Regulamentul (CE) nr. 1099/2008 al Parlamentului European şi al Consiliului din 22 octombrie 2008 privind statisticile energetice ([5]) trebuie să servească drept punct de referinţă pentru diversele categorii de produse petroliere prevăzute de prezenta directivă.

(22) În vederea sporirii siguranţei aprovizionării, a informării mai cuprinzătoare a pieţelor, a sporirii gradului de încredere a consumatorilor cu privire la situaţia stocurilor petroliere, cât şi a optimizării mijloacelor de transmitere a informaţiilor, ar trebui să se prevadă posibilitatea aducerii unor modificări şi precizări ulterioare legate de modalităţile de întocmire şi de comunicare a situaţiilor statistice.

(23) Ţinând seama de aceleaşi obiective, întocmirea şi comunicarea de situaţii statistice ar trebui extinse şi în cazul altor stocuri, nu doar al stocurilor de urgenţă şi al stocurilor specifice, situaţiile respective trebuind prezentate pe bază lunară.

(24) Având în vedere că în situaţiile prezentate Comisiei ar putea exista discrepanţe sau erori, este necesar ca persoanele angajate sau agenţii autorizaţi de către Comisie să poată verifica situaţia din statele membre privind stocurile şi pregătirea acestora pentru urgenţă. Regimurile naţionale ale statelor membre ar trebui utilizate pentru a se asigura că astfel de verificări pot fi efectuate efectiv în conformitate cu procedurile naţionale.

(25) Datele primite sau colectate trebuie să facă obiectul unei prelucrări informatice şi statistice complexe. Acest lucru necesită utilizarea de instrumente şi proceduri integrate. Comisia trebuie, prin urmare, să poată lua toate măsurile care se impun în acest scop, în special măsuri de dezvoltare a unor noi sisteme informatice.

(26) Protecţia persoanelor fizice în ceea ce priveşte prelucrarea de către statele membre a datelor cu caracter personal este reglementată de Directiva 95/46/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecţia persoanelor fizice în ceea ce priveşte prelucrarea datelor cu caracter personal şi libera circulaţie a acestor date ([6]), în vreme ce protecţia persoanelor fizice în ceea ce priveşte prelucrarea de către Comisie a datelor cu caracter personal este guvernată de Regulamentul (CE) nr. 45 /2001 al Parlamentului European şi al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecţia persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituţiile şi organele comunitare şi privind libera circulaţie a acestor date ([7]). În special, aceste acte prevăd prelucrarea datelor cu caracter personal doar într-un scop legitim şi stipulează ştergerea imediată a oricărui tip de date cu caracter personal colectate accidental.

(27) Biocarburanţii, precum şi unii aditivi sunt adesea amestecaţi cu produse petroliere. În cazul în care sunt amestecaţi sau există intenţia de a fi amestecaţi cu respectivele produse, ar trebui să fie posibil să fie luate în considerare atât la calculul obligaţiei de stocare, cât şi la calculul nivelurilor stocurilor deţinute.

(28) Statelor membre implicate ar trebui să li se permită să se conformeze eventualelor obligaţii care le-ar putea reveni în temeiul unei decizii de punere în circulaţie a stocurilor luate în aplicarea acordului AIE sau a măsurilor de aplicare a acestuia. O punere în aplicare adecvată şi la timp a deciziilor AIE reprezintă un factor-cheie pentru un răspuns eficient la cazurile de dificultăţi în aprovizionare. Pentru a asigura acest lucru, statele membre ar trebui să pună în circulaţie o parte a stocurilor lor de urgenţă în limita prevăzută de decizia AIE în chestiune. Comisia ar trebui să coopereze îndeaproape cu AIE şi să îşi întemeieze acţiunile la nivelul Comunităţii pe metodologia AIE. În special, Comisia ar trebui să fie în măsură să recomande punerea în circulaţie a stocurilor de către toate statele membre, după caz, pentru a completa şi facilita punerea în aplicare a deciziei AIE prin care membrii acesteia sunt invitaţi să pună stocuri în circulaţie. Este oportun ca statele să răspundă pozitiv la astfel de recomandări ale Comisiei, în scopul obţinerii unei solidarităţi şi a unei coeziuni puternice la nivelul Comunităţii între acele state membre care sunt membre ale AIE şi cele care nu sunt, ca răspuns la o disfuncţionalitate în ceea ce priveşte aprovizionarea.

(29) Dispoziţiile Directivei 73/238/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 privind măsuri pentru atenuarea efectelor provocate de dificultăţile în aprovizionarea cu ţiţei şi produse petroliere ([8]) vizează în special să compenseze sau cel puţin să atenueze efectele adverse ale unei eventuale situaţii dificile, fie ea şi temporară, care ar avea ca efect reducerea simţitoare a cantităţilor de ţiţei şi produse petroliere furnizate, inclusiv perturbările grave ale activităţii economice la nivelul Comunităţii pe care o astfel de reducere le-ar putea provoca. Prezenta directivă ar trebui să prevadă măsuri similare.

(30) Directiva 73/238/CEE vizează, de asemenea, instituirea unui organ consultativ care să faciliteze coordonarea măsurilor concrete luate sau prevăzute de statele membre. Este necesar ca prezenta directivă să stipuleze, la rândul său, instituirea unui astfel de organ. Este în continuare necesar ca fiecare stat membru să întocmească un plan care să poată fi aplicat în cazul dificultăţilor apărute în aprovizionarea cu ţiţei şi produse petroliere. În plus, este necesar ca fiecare stat membru să adopte dispoziţii cu privire la măsurile organizaţionale care vor trebui luate în caz de criză.

(31) Dat fiind faptul că prezenta directivă introduce o serie de mecanisme noi, ar trebui revizuită punerea în aplicare şi funcţionarea acesteia.

(32) Prezenta directivă înlocuieşte sau acoperă toate aspectele abordate de Decizia 68/416/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1968 privind încheierea şi punerea în aplicare a acordurilor individuale între guverne cu privire la obligaţia statelor membre de a menţine stocuri minime de ţiţei şi/sau produse petroliere ([9]). Această decizie devine, prin urmare, caducă.

(33) Întrucât obiectivul prezentei directive, şi anume menţinerea unui nivel ridicat de siguranţă a aprovizionării cu petrol în Comunitate prin intermediul unor mecanisme viabile şi transparente bazate pe solidaritatea între statele membre, respectându-se totodată normele pieţei interne şi cele în materie de concurenţă, nu poate fi realizat într-un mod satisfăcător de către statele membre şi prin urmare poate fi realizat mai bine la nivel comunitar din cauza dimensiunilor sau efectelor acţiunii preconizate, Comunitatea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarităţii, consacrat la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporţionalităţii, astfel cu este enunţat la acelaşi articol, prezenta directivă nu depăşeşte ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv.

(34) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui să se adopte în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competenţelor de executare conferite Comisiei ([10]).

(35) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituţional privind o mai bună legiferare, statele membre sunt încurajate să elaboreze în nume propriu şi în interesul comunitar propriile tabele care să ilustreze, pe cât posibil, corelaţia dintre prezenta directivă şi măsurile de transpunere şi să le facă publice.

(36) În consecinţă, Directivele 73/238/CEE şi 2006/67/CE, precum şi Decizia 68/416/CEE ar trebui să se abroge,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

([1]) Avizul din 22 aprilie 2009 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).
([2]) Avizul din 13 mai 2009 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).
([3]) JO C 128, 6.6.2009, p. 42.
([4]) JO L 217, 8.8.2006, p. 8.
([5]) JO L 304, 14.11.2008, p. 1.
([6]) JO L 281, 23.11.1995, p. 31.
([7]) JO L 8, 12.1.2001, p. 1.
([8]) JO L 228, 16.8.1973, p. 1.
([9]) JO L 308, 23.12.1968, p. 19.
([10]) JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

Articolul 1

Obiectiv

Prezenta directivă stabileşte norme care vizează garantarea unui nivel ridicat de siguranţă a aprovizionării cu petrol în Comunitate prin intermediul unor mecanisme viabile şi transparente bazate pe solidaritatea între statele membre, menţinerea unui nivel minim al stocurilor de ţiţei şi/sau de produse petroliere, precum şi instituirea mijloacelor procedurale necesare pentru remedierea unei eventuale penurii de amploare.

Articolul 2

Definiţii

În sensul prezentei directive:

(a) "an de referinţă" înseamnă anul calendaristic pe baza căruia se colectează datele de consum sau datele referitoare la importurile nete, date care intră în calculele efectuate în scopul stabilirii nivelului stocurilor care trebuie menţinute şi, respectiv, a nivelului stocurilor deţinute efectiv la un anumit moment;

(b) "aditivi" înseamnă substanţe, altele decât hidrocarburile, care se adaugă la sau se amestecă cu un produs în scopul de a-i modifica proprietăţile;

(c) "biocarburant" înseamnă un combustibil lichid sau gazos utilizat pentru transport şi produs pe bază de biomasă, "biomasa" fiind fracţia biodegradabilă a produselor, deşeurilor şi reziduurilor provenite din agricultură (atât substanţe vegetale, cât şi animale), din silvicultură şi din industriile conexe acesteia, precum şi fracţia biodegradabilă a deşeurilor industriale şi municipale;

(d) "consumul intern" înseamnă o sumă care corespunde totalului cantităţilor, calculate în conformitate cu anexa II, furnizate într-o ţară atât pentru uz energetic, cât şi pentru alte utilizări; această sumă include şi livrările către sectorul de prelucrare şi livrările către industrie, transporturi, consumatori casnici şi alte sectoare pentru consum final; de asemenea, include şi consumul propriu al sectorului energetic (cu excepţia combustibilului de rafinării);

(e) "decizie internaţională efectivă de punere în circulaţie a stocurilor" înseamnă orice decizie în vigoare adoptată de Consiliul director al Agenţiei Internaţionale pentru Energie de a pune la dispoziţia pieţei ţiţei sau produse petroliere prin punerea în circulaţie a stocurilor membrilor săi şi/sau prin măsuri suplimentare;

(f) "entitate centrală de stocare" (CSE) înseamnă organismul sau serviciul căruia i se pot conferi competenţe de a acţiona în vederea achiziţionării, menţinerii şi vânzării de stocuri de petrol, inclusiv stocuri de urgenţă şi stocuri specifice;

(g) "disfuncţionalitate majoră în aprovizionare" înseamnă o scădere substanţială şi bruscă în aprovizionarea cu ţiţei sau cu produse petroliere intervenită în Comunitate sau într-un stat membru, indiferent dacă a condus sau nu la o decizie internaţională de punere în circulaţie de stocuri de petrol;

(h) "buncăr maritim internaţional" are înţelesul prevăzut în anexa A punctul 2.1 din Regulamentul (CE) nr. 1099/2008;

(i) "stocuri petroliere" înseamnă stocuri de produse energetice menţionate în anexa C punctul 3.1 primul paragraf din Regulamentul (CE) nr. 1099/2008;

(j) "stocurile de urgenţă" înseamnă stocuri petroliere pe care fiecare stat membru este obligat să le menţină, în conformitate cu articolul 3;

(k) "stocurile comerciale" înseamnă stocuri petroliere deţinute de operatorii economici, fără ca prezenta directivă să impună menţinerea acestora;

(l) "stocurile specifice" înseamnă stocuri petroliere care îndeplinesc condiţiile de la articolul 9;

(m) "accesibilitate din punct de vedere fizic" înseamnă măsurile de localizare şi transport al stocurilor destinate asigurării punerii în circulaţie sau livrării efective către utilizatorii finali şi pieţe în intervale de timp şi condiţii care să conducă la atenuarea problemelor de aprovizionare care ar fi putut surveni.

Definiţiile de la prezentul articol pot fi clarificate şi modificate în conformitate cu procedura de reglementare menţionată la articolul 23 alineatul (2).

Articolul 3

Stocuri de urgenţă - Calculul obligaţiilor de stocare

(1) Statele membre adoptă toate actele cu putere de lege sau actele administrative necesare pentru a asigura, până la 31 decembrie 2012, că totalul stocurilor de petrol menţinute în permanenţă pe teritoriul Comunităţii în beneficiul acestora corespund cel puţin mediei zilnice a importurilor nete pe 90 de zile sau mediei zilnice a consumului intern pe 61 de zile, oricare dintre cele două cantităţi este mai mare.

(2) Media zilnică a importurilor nete care se ia în considerare se calculează pe baza valorii medii a echivalentului în ţiţei al importurilor din anul calendaristic precedent, stabilită în conformitate cu normele şi metoda prezentate în anexa I.

Media zilnică a consumului intern care trebuie avută în vedere se calculează pe baza valorii medii a echivalentului în ţiţei al consumului intern zilnic din anul calendaristic precedent, stabilit şi calculat în conformitate cu normele şi metoda prezentate în anexa II.

(3) Totuşi, prin derogare de la alineatul (2), mediile zilnice ale importurilor nete şi ale consumului intern, astfel cum sunt menţionate în alineatul respectiv, se determină pentru perioada 1 ianuarie-31 martie a fiecărui an calendaristic, pe baza cantităţilor importate sau consumate în penultimul an calendaristic care precedă anul calendaristic în discuţie.

(4) Metodele şi procedurile de calcul al obligaţiilor de stocare menţionate la prezentul articol pot fi modificate în conformitate cu procedura de reglementare menţionată la articolul 23 alineatul (2).

Articolul 4

Calculul nivelului stocurilor

(1) Nivelurile stocurilor menţinute se calculează în conformitate cu metodele din anexa III. În cazul calculului nivelului stocurilor menţinute pentru fiecare categorie de produse menţinute în temeiul articolului 9, aceste metode nu se aplică decât produselor care intră în respectiva categorie.

(2) Nivelul stocurilor menţinute la un anumit moment se calculează folosindu-se datele din anul de referinţă stabilit în conformitate cu normele prevăzute la articolul 3.

(3) Orice stocuri de petrol pot fi incluse simultan atât în calcularea de către un stat membru a stocurilor sale de urgenţă, cât şi în calcularea stocurilor sale specifice, cu condiţia ca respectivele stocuri de petrol să îndeplinească toate condiţiile prevăzute în prezenta directivă pentru ambele tipuri de stocuri.

(4) Metodele şi procedurile de calcul al nivelului stocurilor menţionate la alineatele (1) şi (2) pot fi modificate în conformitate cu procedura de reglementare menţionată la articolul 23 alineatul (2). În special, se poate dovedi a fi necesar şi benefic să se modifice metodele şi procedurile respective, inclusiv aplicarea de deduceri prevăzută la anexa III, în vederea asigurării coerenţei cu practica AIE.

Articolul 5

Disponibilitatea stocurilor

(1) Statele membre se asigură în permanenţă că stocurile de urgenţă şi stocurile specifice sunt disponibile şi accesibile din punct de vedere fizic în sensul prezentei directive. Totodată, statele membre stabilesc norme cu privire la identificarea, contabilitatea şi controlul stocurilor menţionate, care să permită în orice moment verificarea acestora. Această cerinţă se aplică, de asemenea, şi oricăror stocuri de urgenţă şi stocuri specifice care sunt combinate cu alte stocuri deţinute de operatorii economici.

Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a preveni orice obstacol şi dificultate care ar putea afecta în mod negativ disponibilitatea stocurilor de urgenţă şi a stocurilor specifice. Fiecare stat membru poate stabili limite sau condiţii suplimentare cu privire la posibilitatea menţinerii stocurilor de urgenţă şi a stocurilor specifice proprii în afara teritoriului acestuia.

(2) În cazul în care se impune aplicarea procedurilor de urgenţă prevăzute la articolul 20, statele membre interzic şi se abţin de la luarea oricăror măsuri care ar împiedica transferul, utilizarea sau punerea în circulaţie a stocurilor de urgenţă sau a stocurilor specifice deţinute pe teritoriile acestora în contul unui alt stat membru.

Articolul 6

Registrul stocurilor de urgenţă - raportul anual

(1) Fiecare stat membru instituie un registru detaliat şi actualizat permanent al tuturor stocurilor de urgenţă menţinute în beneficiul său şi care nu constituie stocuri specifice. Acest registru conţine în principal informaţiile necesare pentru localizarea precisă a depozitului, rafinăriei sau instalaţiei de depozitare în care sunt localizate stocurile în cauză, precum şi cantităţile în cauză, proprietarul stocurilor şi natura acestora, prin referire la categoriile identificate în anexa C punctul 3.1 din Regulamentul (CE) nr. 1099/2008.

(2) În fiecare an până la 25 februarie, fiecare stat membru transmite Comisiei o copie sintetică a registrului stocurilor menţionat la alineatul (1) care arată cel puţin cantităţile şi natura stocurilor de urgenţă incluse în registru în ultima zi a anului calendaristic precedent.

(3) De asemenea, în termen de 15 zile de la o eventuală solicitare din partea Comisiei, statele membre transmit Comisiei o copie integrală a registrului; în această copie datele cu caracter sensibil referitoare la localizarea stocurilor pot rămâne nedivulgate. Respectivele solicitări pot fi formulate în termen de maximum 5 ani de la data la care se referă informaţiile solicitate şi nu pot avea legătură cu informaţii referitoare la orice perioadă anterioară datei de 1 ianuarie 2013.

Articolul 7

Entităţile centrale de stocare

(1) Statele membre pot înfiinţa entităţi centrale de stocare.

Niciun stat membru nu poate înfiinţa mai mult de o entitate centrală de stocare sau vreun alt organism similar. Un stat membru îşi poate înfiinţa entitatea centrală de stocare proprie în orice loc de pe teritoriul comunităţii.

În cazul în care un stat membru înfiinţează o entitate centrală de stocare, aceasta va lua forma unui organism sau serviciu nonprofit şi care acţionează pentru interesul general, nefiind considerată un operator economic în sensul prezentei directive.

(2) Entitatea centrală de stocare are drept misiune principală achiziţionarea, menţinerea şi vânzarea de stocuri petroliere în sensul prezentei directive sau în vederea respectării acordurilor internaţionale referitoare la menţinerea de stocuri de rezervă. Entitatea centrală de stocare este singurul organism sau serviciu căruia i se poate conferi competenţa de a achiziţiona sau vinde stocurile specifice.

(3) Entităţile centrale de stocare sau statele membre pot, pentru o perioadă definită de timp, să delege sarcini legate de gestionarea stocurilor de urgenţă şi, cu excepţia vânzării şi achiziţiei, a stocurilor specifice, dar numai:

(a) unui alt stat membru pe al cărui teritoriu se află aceste stocuri sau entităţii centrale de stocare înfiinţate de către un alt stat membru. Sarcinile astfel delegate nu pot fi subdelegate altor state membre sau entităţilor centrale de stocare înfiinţate de acestea. Statul membru care a înfiinţat entitatea centrală de stocare, precum şi fiecare stat membru pe teritoriul căruia sunt păstrate stocurile, are dreptul de a condiţiona delegarea de autorizarea acestuia;

(b) operatorilor economici. O astfel de delegare nu poate face obiectul unei subdelegări. În cazul în care o astfel de delegare sau orice modificare sau prelungire a acestei delegări implică sarcini care ţin de managementul stocurilor de urgenţă şi specifice deţinute în alt stat membru, trebuie să fie autorizat în avans atât de către statul membru în contul căruia sunt deţinute stocurile, cât şi de statele membre pe teritoriul cărora se vor păstra stocurile.

(4) Fiecare stat membru care are o entitate centrală de stocare îi va solicita acesteia, în conformitate cu articolul 8 alineatele (1) şi (2), să publice:

(a) în permanenţă informaţii complete, defalcate pe categorii de produse, cu privire la volumul stocurilor pe care este dispusă să se angajeze să le menţină în contul operatorilor economici sau, dacă este cazul, la entităţile centrale de stocare interesate;

(b) cu cel puţin şapte luni în avans, condiţiile în care este dispusă să furnizeze operatorilor economici servicii de menţinere a stocurilor. Condiţiile în care pot fi furnizate servicii, inclusiv condiţii cu privire la programarea acestora, pot fi de asemenea stabilite de către autorităţile naţionale competente sau în urma unei proceduri de concurs care are rolul de a stabili cea mai bună ofertă a operatorilor sau, după caz, a entităţilor centrale de stocare interesate.

Entităţile centrale de stocare acceptă astfel de delegări în condiţii obiective, transparente şi nediscriminatorii. Plăţile efectuate de operatori pentru serviciile oferite de entitatea centrală de stocare nu vor depăşi costurile integrale ale serviciilor prestate şi nu pot fi solicitate înainte de constituirea stocurilor. Entitatea centrală de stocare poate accepta o delegare cu condiţia ca operatorul să depună o garanţie sau o altă formă de asigurare.

Articolul 8

Operatori economici

(1) Fiecare stat membru se asigură că orice operator economic căruia îi impune obligaţii de stocare în vederea îndeplinirii obligaţiilor care îi revin în temeiul articolului 3 are dreptul de a delega total sau cel puţin parţial şi la libera alegere a operatorului economic obligaţiile de stocare, dar numai:

(a) entităţii centrale de stocare a statului membru în contul căruia sunt menţinute stocurile respective;

(b) uneia sau mai multor entităţi centrale de stocare care şi-au exprimat deja dorinţa de a deţine astfel de stocuri, cu condiţia ca astfel de delegări să fi fost autorizate în prealabil atât de către statul membru în contul căruia sunt menţinute stocurile respective, cât şi de către toate statele membre pe ale căror teritorii vor fi păstrate stocurile;

(c) altor operatori economici care dispun de stocuri în exces sau capacitate de stocare disponibilă în afara teritoriului statului membru sau în contul căruia sunt menţinute stocuri pe teritoriul Comunităţii, cu condiţia ca o astfel de delegare să fi fost autorizată în prealabil atât de către statul membru în contul căruia sunt menţinute stocurile respective, cât şi de către toate statele membre pe ale căror teritorii vor fi păstrate stocurile; şi/sau

(d) altor operatori economici care au stocuri în surplus sau capacitate de stocare disponibilă pe teritoriul statului membru în contul căruia sunt menţinute stocurile, cu condiţia ca delegarea respectivă să fi fost comunicată în avans statului membru. Statele membre pot impune limite sau condiţii cu privire la astfel de delegări.

Obligaţiile delegate în conformitate cu literele (c) şi (d) nu pot face obiectul subdelegării. Orice modificare sau prelungire a unei delegări menţionate la literele (b) şi (c) sunt valabile doar dacă au fost autorizate în prealabil de toate statele membre care au autorizat delegarea. Orice modificare sau prelungire a unei delegări menţionate la litera (d) se consideră drept o nouă delegare.

(2) Fiecare stat membru poate restricţiona drepturile de delegare ale operatorilor economici cărora le impune sau le-a impus obligaţii de stocare.

Totuşi, în cazul în care astfel de restricţii limitează drepturile de delegare ale operatorului economic la cantităţi care corespund la mai puţin de 10% din obligaţia de stocare care i-a fost impusă, statul membru se asigură că a înfiinţat o entitate centrală de stocare care este obligată să accepte delegări cu privire la cantitatea necesară pentru a garanta dreptul operatorului economic de a delega cel puţin 10% din obligaţia de stocare care i-a fost impusă.

Procentajul minim la care se face referire în prezentul alineat se majorează de la 10% la 30% până la 31 decembrie 2017.

(3) Fără a se aduce atingere dispoziţiilor de la alineatele (1) şi (2), un stat membru poate impune o obligaţie unui operator economic de a delega cel puţin o parte din obligaţia sa de stocare către entitatea centrală de stocare a statului membru.

(4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a informa operatorii economici cu privire la modalităţile care vor fi utilizate pentru calculul obligaţiilor de stocare care le sunt impuse cu cel puţin 200 de zile înainte de începerea perioadei la care se referă obligaţia în cauză. Operatorii economici îşi exercită dreptul de delegare a obligaţiilor de stocare către o entitate centrală de stocare cu cel mult 170 de zile înainte de începutul perioadei la care se referă obligaţia de stocare în cauză.

Operatorii economici care au fost informaţi cu mai puţin de 200 de zile înainte de data de începere a perioadei la care se referă obligaţia de stocare îşi pot exercita dreptul de delegare a obligaţiei respective în orice moment.

Articolul 9

Stocurile specifice

(1) Fiecare stat membru se poate angaja să menţină un nivel minim al stocurilor de petrol, calculat în număr de zile de consum, în conformitate cu condiţiile prevăzute de prezentul articol.

Stocurile specifice sunt proprietatea statului membru sau a entităţii centrale de stocare instituite de acesta şi se păstrează pe teritoriul Comunităţii.

(2) Stocurile specifice pot fi compuse exclusiv din una sau mai multe dintre următoarele categorii de produse, definite în anexa B punctul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1099/2008:

— etan;

— GPL;

— benzină auto;

— benzină de aviaţie;

— carburant turboreactor tip benzină (petrol turboreactor tip nafta sau JP4);

— carburant turboreactor tip kerosen;

— petrol lampant;

— motorină/carburant diesel (păcură distilată);

— păcură (cu conţinut ridicat de sulf şi cu conţinut redus de sulf);

— white spirit şi benzine speciale;

— lubrifianţi;

— bitum;

— parafine;

— cocs de petrol.

(3) Produsele petroliere care compun stocurile specifice se identifică de fiecare stat membru pe baza categoriilor enumerate la alineatul (2). Statele membre se asigură că, pentru anul de referinţă stabilit în conformitate cu regulile prevăzute la articolul 3 şi cu privire la produsele incluse în cadrul categoriilor pe care le utilizează, echivalentul în ţiţei al cantităţilor consumate într-un stat membru reprezintă minimum 75% din consumul intern calculat în conformitate cu metoda prezentată în anexa II.

Pentru fiecare dintre categoriile reţinute de către statul membru, stocurile specifice pe care respectivul stat membru se angajează să le menţină corespund unui anumit număr de zile de consum zilnic mediu măsurat pe baza echivalentului în ţiţei al acestora în anul de referinţă stabilit în conformitate cu regulile prevăzute la articolul 3.

Echivalentele în ţiţei menţionate la primul şi al doilea paragraf sunt calculate prin aplicarea unui factor multiplicator de 1,2 la suma "livrărilor interne brute observate" agregate, conform definiţiei de la punctul 3.2.1 din anexa C la Regulamentul (CE) nr. 1099/2008, pentru produsele incluse în categoriile folosite sau vizate. Buncărele maritime internaţionale nu se includ în acest calcul.

(4) Fiecare stat membru care a decis să menţină stocuri specifice transmite Comisiei o notificare, care se publică în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, în care precizează nivelul respectivelor stocuri, pe care se angajează să le menţină, şi durata respectivului angajament, care este de cel puţin un an. Nivelul minim notificat se aplică, de asemenea, tuturor categoriilor de stocuri specifice utilizate de statul membru.

Statul membru se asigură că respectivele stocuri sunt menţinute pe tot parcursul perioadei notificate fără a aduce atingere dreptului statului membru de a efectua reduceri temporare datorate exclusiv unor operaţii de înlocuire a unor stocuri individuale.

Lista categoriilor utilizate de un stat membru rămâne în vigoare cel puţin un an şi poate fi modificată numai începând cu prima zi a unei luni calendaristice.

(5) Fiecare stat membru care nu şi-a luat un angajament pentru toată perioada unui anumit an calendaristic de a menţine stocuri specifice aferente a minimum 30 de zile de consum se asigură că cel puţin o treime din stocurile care reprezintă obligaţia sa de stocare sunt menţinute sub formă de produse compuse în conformitate cu alineatele (2) şi (3).

Un stat membru ale cărui stocuri specifice menţinute sunt în cantitate mai mică decât cea aferentă a minimum 30 de zile de consum întocmeşte un raport anual în care se analizează măsurile luate de autorităţile sale naţionale în vederea garantării şi verificării disponibilităţii şi accesibilităţii din punct de vedere fizic a stocurilor sale de urgenţă, conform articolului 5, şi documentează în cadrul acestui raport măsurile luate pentru a permite statului membru să controleze utilizarea acestor stocuri în cazul unor perturbări în aprovizionarea cu petrol. Raportul se transmite Comisiei până la sfârşitul primei luni a anului calendaristic la care se referă.

Articolul 10

Gestionarea stocurilor specifice

(1) Fiecare stat membru menţine un registru detaliat şi actualizat în permanenţă al tuturor stocurilor specifice pe care le deţine pe teritoriul său. Acest registru cuprinde în special toate informaţiile care permit localizarea exactă a stocurilor respective.

În plus, în termen de 15 zile de la o eventuală solicitare din partea serviciilor Comisiei, statele membre transmit Comisiei o copie a registrului. În această copie a registrului datele cu caracter sensibil referitoare la localizarea stocurilor pot rămâne nedivulgate. Respectivele solicitări pot fi făcute în termen de cel mult 5 ani de la data la care se referă datele solicitate.

(2) În cazurile în care stocurile specifice sunt combinate cu alte stocuri petroliere, statele membre sau entităţile centrale de stocare ale acestora iau măsurile necesare pentru a preveni deplasarea respectivelor produse combinate, proporţional cu cantitatea care reprezintă stocuri specifice, fără o autorizare scrisă prealabilă acordată de proprietarul stocurilor specifice şi de autorităţile statului membru sau de entitatea centrală de stocare instituită de statul membru pe al cărui teritoriu se află respectivele stocuri.

(3) Statele membre iau măsurile necesare pentru acordarea de protecţie necondiţionată faţă de executarea silită pentru toate stocurile specifice menţinute sau transportate pe teritoriul lor, indiferent dacă este vorba de stocuri proprii sau de stocurile altor state membre.

Articolul 11

Efectul delegărilor

Delegările menţionate la articolele 7 şi 8 nu modifică în niciun fel obligaţiile care incumbă fiecărui stat membru în temeiul prezentei directive.

Articolul 12

Situaţii statistice ale stocurilor aflate sub incidenţa articolului 3

(1) Fiecare stat membru întocmeşte şi comunică Comisiei situaţiile statistice referitoare la nivelul stocurilor care trebuie menţinute în temeiul articolului 3, în conformitate cu normele din anexa IV.

(2) Normele de întocmire a situaţiilor statistice menţionate la alineatul (1), stocurile acoperite, conţinutul, frecvenţa şi termenele de prezentare ale acestora pot fi modificate în conformitate cu procedura de reglementare menţionată la articolul 23 alineatul (2). Regulile referitoare la transmiterea către Comisie a acestor situaţii pot fi, la rândul lor, modificate în conformitate cu procedura de reglementare menţionată la articolul 23 alineatul (2).

(3) Statele membre nu pot include în situaţiile statistice privind stocurile de urgenţă cantităţile de ţiţei sau cele de produse petroliere care fac obiectul unui sechestru sau al unei proceduri de executare silită. Această dispoziţie se aplică de asemenea cu privire la stocurile deţinute de întreprinderi în stare de faliment sau de concordat.

Articolul 13

Situaţii statistice ale stocurilor specifice

(1) Fiecare stat membru întocmeşte şi comunică Comisiei, pentru fiecare categorie de produse, o situaţie statistică a stocurilor specifice existente în ultima zi a fiecărei luni calendaristice, precizând cantităţile şi numărul de zile de

consum mediu din anul calendaristic de referinţă pe care le reprezintă aceste stocuri. În cazul în care unele dintre aceste stocuri specifice sunt menţinute în afara teritoriului unui stat membru, respectivul stat membru prezintă detalii cu privire la stocurile menţinute în sau de către diferitele state membre şi entităţile centrale de stocare în cauză. Statul membru specifică în detaliu dacă stocurile îi aparţin integral sau dacă acestea se află total sau parţial în proprietatea entităţii sale centrale de stocare.

(2) Totodată, fiecare stat membru implicat întocmeşte şi comunică Comisiei o situaţie a stocurilor specifice situate pe teritoriul său şi care aparţin altor state membre sau entităţi centrale de stocare; situaţia reflectă nivelurile stocurilor din ultima zi a fiecărei luni calendaristice şi este defalcată pe categoriile de produse identificate în conformitate cu articolul 9 alineatul (4). În respectiva situaţie, statul membru indică, în fiecare caz, statul membru sau entitatea centrală de stocare implicată, precum şi cantităţile aferente.

(3) Situaţiile statistice vizate la alineatele (1) şi (2) se comunică în decursul lunii calendaristice care urmează lunii la care se referă datele conţinute.

(4) De asemenea, situaţiile statistice se transmit fără întârziere la cererea serviciilor Comisiei. Astfel de cereri pot fi formulate în termen de maximum 5 ani de la data la care se referă datele solicitate.

(5) Datele acoperite, conţinutul şi periodicitatea situaţiilor statistice, precum şi termenele pentru comunicare pot fi modificate în conformitate cu procedura de reglementare menţionată la articolul 23 alineatul (2). Regulile referitoare la transmiterea către Comisie a acestor situaţii pot fi, la rândul lor, modificate în conformitate cu procedura de reglementare menţionată la articolul 23 alineatul (2).

Articolul 14

Situaţiile stocurilor comerciale

(1) Statele membre comunică Comisiei o situaţie statistică lunară referitoare la nivelurile stocurilor comerciale deţinute pe teritoriul naţional. Totodată, statele membre se asigură că datele cu caracter sensibil sunt protejate şi se abţin de la a menţiona numele proprietarilor stocurilor în cauză.

(2) Pe baza situaţiilor care îi sunt transmise de statele membre, Comisia publică o situaţie statistică lunară referitoare la stocurile comerciale din Comunitate, utilizând nivelurile agregate ale acestora.

(3) Normele privind comunicarea şi publicarea situaţiilor statistice, precum şi privind frecvenţa acestora, pot fi modificate în conformitate cu procedura de reglementare menţionată la articolul 23 alineatul (2).

Articolul 15

Prelucrarea datelor

Comisia asigură dezvoltarea, găzduirea, gestionarea şi întreţinerea resurselor informatice necesare pentru recepţionarea, stocarea şi orice formă de prelucrare a datelor cuprinse în situaţiile statistice şi a oricăror alte informaţii comunicate de statele membre sau culese de Comisie în temeiul prezentei directive, precum şi a oricăror date referitoare la stocurile petroliere colectate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1099/2008 şi care sunt necesare pentru întocmirea situaţiilor impuse de prezenta directivă.

Articolul 16

Biocarburanţi şi aditivi

(1) Biocarburanţii şi aditivii sunt luaţi în considerare în calculul obligaţiilor de stocare în temeiul articolelor 3 şi 9, numai dacă au fost amestecaţi cu produsele petroliere în cauză.

(2) Biocarburanţii şi aditivii intră, de asemenea, în calculul nivelurilor stocurilor menţinute efectiv, dacă:

(a) au fost amestecaţi cu produsele petroliere în cauză; sau

(b) sunt depozitaţi pe teritoriul statului membru în cauză, cu condiţia ca statul membru să fi adoptat norme care să asigure că aceştia urmează să fie amestecaţi cu produse petroliere deţinute în temeiul cerinţelor de depozitare prevăzute în prezenta directivă, şi urmează să fie utilizaţi în transporturi.

(3) Normele pentru introducerea biocarburanţilor şi a aditivilor în calculul obligaţiilor de stocare şi al nivelurilor stocurilor menţionate la alineatele (1) şi (2) pot fi modificate în conformitate cu procedura de reglementare menţionată la articolul 23 alineatul (2).

Articolul 17

Grupul de coordonare pentru petrol şi produse petroliere

(1) Prin prezenta, se instituie Grupul de coordonare pentru petrol şi produse petroliere (denumit în continuare "grupul de coordonare"). Grupul de coordonare este un grup consultativ care contribuie la analiza situaţiei din Comunitate în ceea ce priveşte siguranţa aprovizionării cu petrol şi produse petroliere şi facilitează coordonarea şi aplicarea de măsuri în acest domeniu.

(2) Grupul de coordonare se compune din reprezentanţi ai statelor membre. Acesta este prezidat de către Comisie. La invitaţia Comisiei, la lucrările grupului pot participa organisme reprezentative din sectorul vizat.

Articolul 18

Verificări ale nivelului de pregătire pentru situaţii de urgenţă şi ale stocurilor

(1) Comisia poate efectua, în coordonare cu statele membre, verificări ale nivelului de pregătire pentru situaţii de urgenţă şi, în cazul în care Comisia consideră oportun, ale stocurilor aferente. În pregătirea unor astfel de verificări, Comisia ia în considerare eforturile depuse de alte instituţii şi organizaţii internaţionale şi consultă grupul de coordonare.

(2) Grupul de coordonare poate conveni asupra participării unor agenţi autorizaţi şi a unor reprezentanţi ai altor state membre în cadrul verificărilor. Funcţionari naţionali desemnaţi ai statelor membre verificate pot însoţi persoanele care efectuează verificarea. În termen de o săptămână de la anunţarea verificării menţionate la alineatul (1), orice stat membru vizat care nu a informat Comisia cu privire la datele cu caracter sensibil referitoare la localizarea stocurilor în conformitate cu articolele 6 şi 9 pune aceste informaţii la dispoziţia funcţionarilor Comisiei şi a agenţilor autorizaţi.

(3) Statele membre se asigură că autorităţile lor şi responsabilii cu menţinerea şi gestionarea stocurilor de urgenţă şi a stocurilor specifice sunt de acord cu inspecţiile şi oferă asistenţă persoanelor autorizate de Comisie în efectuarea respectivelor verificări. Statele membre se asigură în special că acestor persoane li se acordă dreptul de a consulta toate documentele şi registrele referitoare la stocuri şi dreptul de acces la toate locaţiile în care stocurile sunt menţinute şi la toate documentele aferente.

(4) Rezultatul verificărilor efectuate în temeiul prezentului articol se transmite statului membru verificat şi poate fi înaintat grupului de coordonare.

(5) Statele membre şi Comisia se asigură că funcţionarii, agenţii şi ale persoane care îşi desfăşoară activitatea sub supravegherea Comisiei, precum şi membrii grupului de coordonare nu au dreptul de a divulga informaţiile colectate sau transmise în temeiul prezentului articol şi care, prin natura lor, sunt protejate de secretul profesional, cum ar fi identitatea proprietarilor stocurilor.

(6) Obiectivele verificărilor menţionate la alineatul (1) nu includ prelucrarea datelor cu caracter personal. Orice date cu caracter personal găsite sau dezvăluite în timpul verificărilor nu pot fi colectate şi nu sunt luate în considerare, iar în caz de colectare accidentală se distrug fără întârziere.

(7) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta conservarea tuturor datelor, evidenţelor, situaţiilor şi documentelor referitoare la stocurile de urgenţă şi la stocurile specifice pentru o perioadă de minimum 5 ani.

Articolul 19

Protecţia persoanelor fizice în ceea ce priveşte prelucrarea datelor

Prezenta directivă nu aduce atingere şi nu afectează în niciun fel nivelul de protecţie al persoanelor prevăzut în legislaţia comunitară sau internă privind prelucrarea datelor personale şi în special nu modifică obligaţiile statelor membre în acest sens prevăzute de Directiva 95/46/CE şi nici obligaţiilor care incumbă instituţiilor şi organelor comunitare în temeiul Regulamentului (CE) nr. 45/2001 în ceea ce priveşte prelucrarea de către acestea din urmă a datelor cu caracter personal, în exercitarea responsabilităţilor care le revin.

Articolul 20

Proceduri de urgenţă

(1) Statele membre se asigură că dispun de proceduri şi iau toate măsurile necesare pentru a abilita autorităţile naţionale competente să pună în circulaţie în mod rapid, eficace şi transparent, în caz de disfuncţionalitate gravă în aprovizionare, integralitatea stocurilor de urgenţă şi specifice sau o parte din acestea şi să impună restricţii generale sau specifice asupra consumului, în funcţie de deficitele estimate, printre altele prin atribuirea de produse petroliere anumitor categorii de consumatori cu prioritate.

(2) Statele membre au pregătite în permanenţă planuri de urgenţă care să poată fi aplicate în caz de disfuncţionalitate gravă în aprovizionare. Statele membre dispun măsurile organizaţionale care trebuie luate pentru a asigura implementarea acestor planuri. La solicitarea Comisiei, statele membre o informează cu privire la planurile lor de urgenţă şi la dispoziţiile de natură organizaţională aferente.

(3) În situaţia existenţei unei decizii internaţionale efective de punere în circulaţie a stocurilor care afectează unul sau mai multe state membre:

(a) statele membre implicate îşi pot utiliza stocurile de urgenţă şi stocurile specifice în vederea îndeplinirii obligaţiilor internaţionale care decurg din respectiva decizie. În această situaţie, statele membre în cauză informează fără întârziere Comisia, astfel încât aceasta să poată convoca grupul de coordonare sau să poată proceda la consultarea membrilor acestuia pe cale electronică în vederea evaluării, în special, a efectelor acestei puneri în circulaţie a stocurilor;

(b) Comisia ar trebui să recomande statelor membre să pună în circulaţie stocurile lor de urgenţă şi stocurile lor specifice, parţial sau integral, sau să ia alte măsuri cu efect echivalent, după caz. Comisia poate acţiona numai în urma consultării grupului de coordonare.

(4) În absenţa unei decizii internaţionale efective de punere în circulaţie a stocurilor, dar dacă intervin dificultăţi în aprovizionarea Comunităţii sau a unui stat membru cu ţiţei sau cu produse petroliere, Comisia informează AIE, după caz, se coordonează cu aceasta în funcţie de necesităţi şi organizează o consultare cu grupul de coordonare în cel mai scurt timp posibil, la solicitarea unui stat membru sau din proprie iniţiativă. În cazul în care consultarea grupului de coordonare este solicitată de un stat membru, aceasta se organizează în termen de patru zile de la solicitare, cu excepţia cazului în care statul membru este de acord cu o perioadă mai lungă. Pe baza rezultatelor examinării situaţiei de către grupul de coordonare, Comisia stabileşte dacă există sau nu o disfuncţionalitate gravă în aprovizionare.

În cazul în care se constată existenţa unei disfuncţionalităţi grave în aprovizionare, Comisia autorizează punerea în circulaţie totală sau parţială a cantităţilor din stocurile de urgenţă şi din stocurile specifice propuse în acest scop de către statele membre implicate.

(5) Statele membre pot pune în circulaţie stocuri de urgenţă sau stocuri specifice sub nivelul minim obligatoriu prevăzut de prezenta directivă în cantităţile minime necesare pentru un prim răspuns în cazuri de urgenţă deosebită sau pentru a face faţă unor crize locale. În astfel de cazuri, statul membru informează fără întârziere Comisia cu privire la cantitatea pusă în circulaţie. Comisia transmite aceste informaţii membrilor grupului de coordonare.

(6) În cazul aplicării alineatelor (3), (4) sau (5), statele membre sunt autorizate să menţină temporar niveluri ale stocurilor inferioare celor prevăzute de prezenta directivă. În acest caz, Comisia stabileşte, pe baza rezultatelor consultării grupului de coordonare şi, dacă este cazul, în coordonare cu AIE, precum şi ţinând seama în special de situaţia pieţelor internaţionale ale petrolului şi produselor petroliere, un termen rezonabil în care statele membre sunt obligate să îşi reconstituie stocurile până la refacerea nivelurilor minime obligatorii.

(7) Deciziile adoptate de Comisie în temeiul prezentului articol nu aduc atingere eventualelor alte obligaţii internaţionale impuse statelor membre implicate.

Articolul 21

Sancţiuni

Statele membre stabilesc regimul sancţiunilor aplicabile în cazul încălcării dispoziţiilor naţionale luate în temeiul prezentei directive şi iau toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora. Sancţiunile astfel prevăzute trebuie să fie efective, proporţionale şi disuasive. Statele membre notifică Comisiei dispoziţiile respective până cel târziu la 31 decembrie 2012 şi o informează de îndată cu privire la orice modificare ulterioară a acestora.

Articolul 22

Evaluarea aplicării

Până la 31 decembrie 2015, Comisia revizuieşte funcţionarea şi punerea în aplicare a prezentei directive.

Articolul 23

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de un comitet.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 5 şi 7 din Decizia 1999/468/CE.

Articolul 24

Abrogare

Directiva 73/238/CEE, Directiva 2006/67/CE şi Decizia 68/416/CEE se abrogă, cu efect de la 31 decembrie 2012.

Trimiterile la directivele abrogate şi la decizia abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă.

Articolul 25

Transpunere

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege şi actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 31 decembrie 2012.

Prin derogare de la primul paragraf, statele membre care nu sunt membre AIE până la 31 decembrie 2012 şi care îşi asigură consumul propriu de produse petroliere integral prin importuri adoptă actele cu putere de lege şi actele administrative necesare pentru a se conforma articolului 3 alineatul (1) din prezenta directivă până la 31 decembrie 2014. Până în momentul în care statele membre în cauză adoptă măsurile respective, acestea vor trebui să menţină stocuri de petrol corespunzătoare mediei zilnice a importurilor nete pe 81 de zile.

Atunci când statele membre adoptă măsuri, acestea conţin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoţite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textele principalelor dispoziţii de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 26

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Articolul 27

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 14 septembrie 2009.

Pentru Consiliu
Preşedintele
C. MALMSTROM

ANEXA I

METODA DE CALCUL AL ECHIVALENTULUI ÎN ŢIŢEI AL IMPORTURILOR DE PRODUSE PETROLIERE

Echivalentul în ţiţei al importurilor de produse petroliere, menţionat la articolul 3, trebuie calculat după metoda următoare:

Echivalentul în ţiţei al importurilor de produse petroliere se obţine prin calcularea sumei dintre importurile nete de ţiţei, LGN, produse pentru consumul propriu al rafinăriilor, alte hidrocarburi, definite în anexa B punctul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1099/2008, cu ajustarea rezultatului în funcţie de eventualele modificări ale stocurilor şi scăzând randamentul nafta de 4% (sau, dacă randamentul mediu al nafta pe teritoriul naţional depăşeşte 7%, se scade consumul real net de nafta sau randamentul mediu al nafta) şi importurile nete de alte produse petroliere cu excepţia nafta, ajustate la rândul lor în funcţie de modificările stocurilor şi prin aplicarea unui factor multiplicator de 1,065.

Buncărele maritime internaţionale nu se includ în acest calcul.

ANEXA II

METODA DE CALCUL AL ECHIVALENTULUI ÎN ŢIŢEI AL CONSUMULUI INTERN

În sensul articolului 3, echivalentul în ţiţei al consumului intern trebuie calculat după metoda următoare:

Consumul intern se stabileşte prin însumarea "livrărilor interne brute observate" agregate, conform definiţiei de la punctul 3.2.1 din anexa C la Regulamentul (CE) nr. 1099/2008, doar pentru următoarele produse: benzină auto, benzină de aviaţie, carburant turboreactor tip benzină (petrol turboreactor tip nafta sau JP4), carburant turboreactor tip kerosen, petrol lampant, motorină/carburant diesel (păcură distilată), păcură (cu conţinut ridicat de sulf şi cu conţinut redus de sulf) definite în anexa B punctul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1099/2008.

Buncărele maritime internaţionale nu se includ în acest calcul.

Echivalentul în ţiţei al consumului intern se calculează prin aplicarea unui factor multiplicator de 1,2.

ANEXA III

METODELE DE CALCUL AL NIVELULUI STOCURILOR DEŢINUTE

Pentru calcularea nivelului stocurilor trebuie aplicate următoarele metode:

Fără a aduce atingere cazului menţionat la articolul 4 alineatul (3), cantităţile nu pot intra în calcul cu titlu de stocuri decât o singură dată.

Stocurile de ţiţei se reduc cu 4%, reprezentând randamentul mediu al nafta.

Stocurile de nafta, ca şi stocurile de produse petroliere pentru buncărele maritime internaţionale nu se iau în calcul.

Celelalte produse petroliere se contabilizează în stocuri utilizându-se una dintre metodele prezentate mai jos. Statele membre trebuie să continue să utilizeze metoda aleasă pe toată perioada anului calendaristic în cauză.

Statele membre pot:

(a) să includă toate celelalte stocuri de produse petroliere identificate în anexa C punctul 3.1 primul paragraf din Regulamentul (CE) nr. 1099/2008 şi să calculeze echivalentul în ţiţei al acestora prin aplicarea unui factor multiplicator de 1,065; sau

(b) să includă numai stocurile de produse de mai jos: benzină auto, benzină de aviaţie, carburant turboreactor tip benzină (petrol turboreactor tip nafta sau JP4), carburant turboreactor tip kerosen, petrol lampant, motorină /carburant diesel (păcură distilată), păcură (cu conţinut ridicat de sulf şi cu conţinut redus de sulf) şi să calculeze echivalentul în ţiţei al acestora prin aplicarea unui factor multiplicator de 1,2.

În calculul stocurilor pot intra cantităţile deţinute:

— în rezervoarele rafinăriilor;

— în terminalele de încărcare;

— în rezervoarele de alimentare a oleoductelor;

— în şalande;

— în tancurile petroliere pentru cabotaj;

— în petrolierele care staţionează în port;

— în buncărele navelor de navigaţie interioară;

— în fundul tancurilor de stocare;

— sub formă de stocuri circulante;

— de către mari consumatori în temeiul obligaţiilor legale sau al oricărui tip de reglementări ale administraţiei publice.

Totuşi, aceste cantităţi, cu excepţia celor deţinute în rezervoarele rafinăriilor, în rezervoarele de alimentare ale oleoductelor sau în terminale, nu pot intra în calculul nivelurilor stocurilor specifice în situaţia în care nivelurile acestora se calculează separat de stocurile de urgenţă.

În calculul stocurilor nu pot intra sub nicio formă:

(a) petrolul brut care nu a fost încă produs;

(b) cantităţile deţinute:

— în oleoducte;

— în vagoane-cisternă;

— în buncărele navelor de navigaţie maritimă;

— în benzinării şi în punctele de comercializare cu amănuntul;

— de către alţi consumatori;

— în petrolierele aflate în larg;

— sub formă de stocuri militare.

La calculul stocurilor menţinute, statele membre aplică o reducere de 10% cantităţilor calculate după una dintre metodele descrise anterior. Această reducere se aplică tuturor cantităţilor incluse într-un anumit calcul.

Cu toate acestea, reducerea de 10% nu se aplică la calcularea nivelului stocurilor specifice şi nici la calcularea diferitelor categorii de stocuri specifice în situaţia în care aceste stocuri specifice sau categorii se calculează separat de stocurile de urgenţă, în special în scopul de a verifica respectarea nivelurilor minime prevăzute la articolul 9.

ANEXA IV

Norme privind întocmirea şi transmiterea către Comisie a situaţiilor statistice referitoare la nivelul stocurilor care trebuie menţinute în temeiul articolului 3

Lunar, fiecare stat membru trebuie să întocmească şi să prezinte Comisiei o situaţie statistică definitivă a nivelului stocurilor pe care le deţine efectiv în ultima zi a fiecărei luni calendaristice, calculat pe baza numărului de zile de importuri nete de petrol sau pe baza numărului de zile de consum intern de petrol, în funcţie de criteriul care trebuie aplicat în conformitate cu articolul 3. Situaţia statistică indică motivele exacte ale opţiunii de calculare a nivelului stocurilor pe baza numărului de zile de importuri sau pe baza numărului de zile de consum şi precizează care dintre metodele descrise în anexa III a fost utilizată.

În cazul în care unele dintre stocurile incluse în calculul nivelului stocurilor prevăzut la articolul 3 sunt menţinute în afara teritoriului naţional, situaţiile statistice furnizează detalii exacte cu privire la stocurile menţinute de diferitele state membre şi entităţi centrale de stocare în cauză în ultima zi a perioadei pe care o acoperă. De asemenea, statul membru indică în situaţiile statistice, în fiecare caz, dacă stocurile respective sunt menţinute în baza unei solicitări de delegare formulate de unul sau mai mulţi operatori economici sau dacă acestea sunt menţinute la solicitarea proprie sau a entităţii sale centrale de stocare.

Statul membru întocmeşte şi transmite Comisiei o situaţie a totalităţii stocurilor menţinute pe teritoriul său în numele altor state membre sau entităţi centrale de stocare, existente în ultima zi a fiecărei luni calendaristice şi defalcate pe categorii de produse. În respectiva situaţie, statul membru trebuie să indice, în fiecare caz, în special statul membru sau entitatea centrală de stocare în cauză, precum şi cantităţile aferente.

Transmiterea către Comisie a situaţiilor statistice menţionate în prezenta anexă se efectuează în termen de 55 de zile de la încheierea lunii la care se referă datele. De asemenea, situaţiile se prezintă în termen de două luni de la o eventuală solicitare a Comisiei. O astfel de solicitare poate fi efectuată în termen de maximum cinci ani de la data la care se referă datele solicitate.